

Palazzo Grassi

JOAN BASTÉ

És reconfortant veure que, quan política i economia passen per moments de dificultats i descrèdit, el món de la cultura encara és capaç de mantenir focus orientatius ca i lla de les fronteres. El magnífic Palazzo Grassi de Venècia –magnífic per la seva mola arquitectònica i per la labor que s'hi desenvolupa–, capaç d'organitzar exposicions que han anat dels fenicis i els celtes fins a Andy Warhol, passant per Arcimboldo i Leonardo, ofereix enguany Marcel Duchamp (fins al 18 de juliol) i Modigliani (5 de setembre a 19 de desembre). De nou el nom de Gae Aulenti en l'«allestimento», com una garantia d'eficàcia.

He tingut la sort de concórrer a alguna de les mostres anteriors i ara rebo una nota de l'organització en la qual em demanen (a mi i a molts altres, naturalment) que «per establir un lligam informatiu més eficaç i més ric amb els visitants habituals» voldrien saber quines són les exposicions que jo he freqüentat per «també captar millor l'especificitat dels seus interessos culturals».

Cal treure conseqüències d'aquestes coses i em reconforta pensar que els que hem escollit fer-nos servidors de tot allò que es considera «poc pràctic» donem exemple de solidesa de pensament davant de la pèssima conducta i l'escàndol a què ens té sotmesos la classe política. La lluita és desigual: posaré tots els noticiaris de la televisió i arreu veuré els insults dels parlamentaris, italians o no. Però no és fàcil que hi hagi ni una gasetilla per explicar allò que fan al Palau Grassi, quan és això el que hauria de prevaler, per damunt de les picabaralles de bugaderes.

● RETALLS

França privatitza

LA VANGUARDIA

Amb la privatització de 21 empreses públiques, el Govern de centre-dreta d'Edouard Balladur, va a alienar bona part del patrimoni de l'Estat francès. La gamma de sectors que es privatitzaran és ample, i hi figuren empreses tan emblemàtiques com Renault, Air France, Credit Lyonnais, la BNP, i la petroliera Elf Aquitaine, algunes de les quals ja comptaven amb participació minoritària de capital privat. Balladur té pressa. Al cap de vuit setmanes de la pressa de possessió, aconsegueix una altra de les seves promeses electorals. No manté la seva paraula sobre la congelació dels impostos, però posa en venda les empreses públiques. El Govern francès disposarà de més diners per la via impositiva i per la liquidació de part del patrimoni de l'Estat.

Barreres arquitectòniques

per Lluís Nualart

A l'amic Antoni Ferrer, de Figueres. A l'ensulsiada comunista, ha seguit el desencís socialista. Les persones volem ser noms; no pas números. En una època de col·lectivitats ha seguit un temps de privatitzacions. La llei del pèndol? Potser alguna cosa més. El diari d'avui anunciava a grans titulars la privatització de 16 grans indústries estatals franceses, començant per la Renault.

No podia ser altrament. Els humans, per sortir de la rutina, necessitem estímuls. Desvetllar iniciatives, tenir al davant nostre un ventall de possibilitats. I triar la que més ens convingui. En el camp cívic i social; professional i ciutadà. La col·lectivització ens torna gregaris, alatrencats, eixorcs. Els Països de l'Est en són pàgines viscudes. Què esperen, en una empresa estatal, del darrer obrer, fins al director general? L'ingrés bancari de fi de mes. Per què l'abúlia s'apodera del personal? Per què no hi ha cap responsable amb nom i cognoms, ni un equip directiu capaç d'il·lusionar-se amb un projecte propi, amb el risc que suposa la competitivitat. Contra el monopoli, lliure mercat. Contra la rutina oficial, el dinamisme de les Organitzacions No Governamentals.

Contra l'abúlia, interès; contra la temptació de *dolce vita*, compromís. Cal, només, obrir els ulls i mirar al nostre entorn. Hi ha mil i una maneres de cooperar en accions solidàries. Dedicar-hi un temps –només un petit temps– setmanal. I molta sensibilitat. Poden ser moviments, institucions, clubs, societats. De signe esportiu, cultural, religiós o filantròpic. L'important és no escalfar poltrones davant la televisió, ni tancar-se en si mateix com una closca d'ou.

Ahir mateix, m'explicaven una iniciativa del

Club Rotary de Figueres, que ha convertit la capital de l'Empordà en una ciutat pilot pel que fa a la supressió de barreres arquitectòniques.

Cal fer-ne una mica d'història. Feia temps que els Minusvàlids Físics Associats de Figueres (Mifas), demanaven a l'Ajuntament la supressió d'algunes de les barreres arquitectòniques a les vies urbanes de la ciutat. D'aquelles que dificulten el trànsit de les persones amb discapacitat física. Però no es disposava de prou fons pressupostari i, malgrat la bona disposició de les autoritats municipals, la solució s'anava ajornant indefinidament.

Aleshores, el Rotary Club de Figueres s'ofereix com a mitjancer entre Mifas i l'Ajuntament. I s'hi interessà la Fundació ONCE. Ha estat una iniciativa prolífica, gratificant. No solament s'han recollit les reivindicacions inicials del Mifas –la supressió de barreres arquitectòniques pròpiament dites–, sinó que la col·laboració s'ha fet extensiva a d'altres mesures d'ajut per als discapacitats; des de facilitar-los cadires de rodes fins a projectes com la senyalització acústica dels semàfors.

L'acord, signat a la seu rotària de Figueres, ha establert una contribució de 8.000.000 de pessetes per part de la Fundació ONCE i, per part del Consistori, una part equivalent *laborem exercens*. Aquest pressupost total de 16.000.000 de pessetes ha servit per suprimir les barreres arquitectòniques de l'Ajuntament, cent guals, i també se n'ha tret profit per instal·lar un elevador-ascensor a la Piscina Municipal.

Avui, el Rotary Club de Figueres celebra el desè aniversari de la seva fundació. La continuïtat d'una tasca constant i callada. Com callada i constant és la iniciativa cívica de tantes organitzacions ciutadanes. Per molts anys.

«Figueres s'ha convertit en una ciutat pilot pel que fa a la supressió de barreres arquitectòniques»

● CARTES DEL LECTOR

Ideologia i polítiques

Amb el vostre permís, la qual cosa agreeixo d'antuvi, m'agradaria dir-hi la meua enmig de tanta manipulació pel que fa a la propera contesa electoral; sóc un veterà de la nostra història i em preocupa una idea fixa, permeteu-me.

Aquesta consulta als ciutadans està envoltada d'unes circumstàncies especials, alguns factors negatius i desconcertants que la fan més compromesa i arriscada si la situem en un context històric. M'explico. El novembre de l'any 1933 una gran part de la classe obrera, decebuda per la política social emprada per la coalició d'esquerres en el govern, de la qual el grup parlamentari més nombrós era el socialista, decidí abstenir-se en els comicis, contribuint en el triomf del centre-dreta amb resultats de trist record.

No podem cometre un altre cop un error semblant, s'ha de rebutjar la temptació de respondre pels greuges i perjudicis que ha sofert i sofreix la classe treballadora a causa de la política socialista, amb el fàcil i irresponsable expedient de l'abstenció, el dilema existeix, concretar en cada cas personal l'opció de vot resulta desconcertant, és indiscutible que n'hi ha amb conviccions clares i determinades a favor d'una elecció «de tota la vida». Però pel que sembla els decebuts que no sàpiguen a qui votar acabaran no votant.

Aquesta situació s'ha d'atribuir a alguns dirigents polítics

que amb les seves promeses incomplertes, canvis d'orientació, personalismes i dissensions mesquines en els moments més inoportuns han desanimat i confós bona part de l'electorat.

El demòcrata conscient és el que fixa l'esquart més enllà dels defectes dels seus líders, d'ona suport al sistema democràtic, no fa retret electoral i vota reflexivament.

Els programes de determinats partits d'arrel «obrer» tenen prou contingut per atreure l'elector atent a la promoció de la justícia i dels valors humans. Crec que és possible confiar en ells malgrat que els seus caps ens hagin defraudat; així, en el cas de perdre les eleccions, s'haurà salvat l'essencial, i el futur romandrà obert.

F. J. Gassiot
(Girona)

El catalanisme

El Sr. Ricard Masó i en l'article «Inici de campanya» parla dels jutges que persegueixen catalanistes, fent referència al jutge Garzón, que va ordenar empresonar els membres de Terra Lliure acusats de practicar terrorisme amb la col·locació de bombes i altres actes violents. Potser que d'una vegada diguem les coses tal com són: senyor Masó, els membres de Terra Lliure empresonats no són catalanistes; són terroristes que no accepten la renúncia del seu partit a la violència i creuen que les coses s'han de resoldre amb bombes i pistoles. Quinze dies abans de les Olimpíades varen col·locar dues bombes a Girona i a Tortosa i en altres punts de Catalunya i «el patriota o catalanista» Marcel Dalmau està acusat de compra d'armes a França,

i els altres, de fabricació d'explosius en un pis de València. Això és catalanisme? Per catalanisme eficaç ja tenim CiU o ERC. Però una altra ETA a Catalunya, mai, Sr. Masó. El jutge Garzón va fer ben fet.

Joan Caminals
(Barcelona)

Fisera aclareix

En relació a la fotografia apareguda al vostre diari el 21 de maig de 1993, en el qual es fa al·lusió als serveis de Fisera per la manca de reixa en un embornal, em cal fer-vos saber que, recollint la col·laboració del ciutadà que ens ha atribuït indegudament aquesta situació reflectida en el vostre diari, aquesta empresa municipal va avisar, en el moment en què se'n va tenir coneixement, el servei corresponent de l'Ajuntament, que la hi va posar el mateix dia. L'esmentada reixeta ja estava col·locada abans de la publicació de la fotografia.

Jordi Agustí. Director gerent
(Figueres)

Fe d'errades

– A la plana 18 de l'edició de dimecres, on es feia referència a un «petit camp bàsquet» que s'instal·larà a la plaça de l'Horta de l'Hospital de Figueres hi ha de dir «un petit bosquet».

– La discoteca La Pèrgola no està emplaçada a Riudarenes, sinó a Mallorca, que pertany al municipi de Sils.

● AMB LA V DE BERGÉ

Álvarez Cascos, pensa que el PSOE fa servir famosos perquè no té líders.

